



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 596/2015
25.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица, Слађане Накић-Момировић, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца Б.Б., из П., В.С., из П. и Ш.М., из Л., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа З., коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2902/14 од 08.12.2014. године, у седници одржаној 25.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2902/14 од 08.12.2014. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2902/14 од 08.12.2014. године и предмет враћа истом суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 339/14 од 09.09.2014. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да свакоме од тужилаца, на име увећане зараде за период 2004-2007 и то по основу рада у дане државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада, исплати износе појединачно наведене по месецима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и да Фонду ПИОЗ Филијала З. и Заводу за здравствено остигурање Филијала З. уплати за тужиоце припадајуће доприносе у износу који обрачунавају надлежне службе тужене у време обрачуна, на досуђене износе, као и да им солидарно исплати износ од 454.591,47 динара на име трошкова спора, са каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужилаца за исплату увећане зараде по основу рада у дане државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада и то за тужиоца Б.Б. преко досуђеног износа од 57.434,39 динара, до траженог износа од 95.836,09 динара, за тужиоца В.С. преко досуђеног износа од 49.817,85 динара до траженог износа од 88.634,80 динара и за тужиоца Ш.М. преко износа од 68.362,79 динара до траженог износа од 100.624,02 динара, све са законском затезном каматом на појединачно наведене износе по месецима, од доспелости, до

исплате, као и захтев тужилаца за уплату припадајућих доприноса надлежном фонду ПИОЗ и Заводу за здравствено осигурање на наведене износе.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2902/14 од 08.12.2014. године, одбијене су жалбе тужилаца и тужене и потврђена је првостепена пресуда а одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде, тужиоци су изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права и ради уједначавања судске праксе, на основу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца, применом члана 404. став 1. ЗПП, имајући у виду да су тужиоци уз ревизију доставили одлуке Апелационог суда у Новом Саду, Нишу и Крагујевцу, из којих произлази да су основани наводи о различитом поступању (одлучивању) апелационих судова у истој правној ствари, што указује на потребу одлучивања о ревизији, као о изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе апелационих судова, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13, 74/13 и 55/14), па је нашао да је ревизија основана.

Према до сада утврђеном чињеничном стању, тужиоци су полицајци запослени код тужене, а решењима о плати, донетим у складу са чланом 3, 4. и 7. Правилника тужене о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 26.06.2006. године, за радно место полицајца са статусом овлашћеног службеног лица одређен им је основни коефицијент од 9,96 и додатни у висини од 6,52. Оценом налаза судског вештака, судови су утврдили број часова прековременог и ноћног рада, као и рада у дане државних и верских празника („нередовност у раду“), за сваког од тужилаца појединачно, па је поређењем са платама полицајаца који имају такође статус овлашћеног службеног лица, али немају изразиту нередовност у раду, утврђено да коефицијенти тужилаца садрже увећање од 30%, али и да је упоредном раднику С.Њ., која је распоређена на административно-техничке и дактилографске послове, коефицијент увећан за 30%. Упоређивањем додатног коефицијента тужилаца од 6,52 са додатним коефицијентом другог упоредног радника – М.П. од 4,61, утврђено је да су, за период после 01.07.2006. године, додатни коефицијенти тужилаца за више од 30% већи од додатног коефицијента наведеног упоредног радника, која је распоређена на административно-техничке и дактилографске послове.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да тужиоци неосновано потражују утужене износе, на име увећања по основу прековременог рада, рада ноћу и у дане државних и верских празника, за период после 01.07.2006. године, па је у наведеном делу одбио захтеве тужилаца.

Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду, уз закључак да је тужиоцима, одређивањем додатног коефицијента у складу са Правилником о платама запослених у МУП-у, већ извршено увећање коефицијента по основу нередовности у раду (прековремени рад, рад ноћу и у дане државних и верских

празника), због чега неосновано потражују исплату утуженог износа, на име накнаде по истом основу.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом основано указује да је приликом одлучивања о тужбеном захтеву погрешно примењено материјално право, због чега је и чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Законом о полицији („Сл.гласник РС“ бр.101/05 и 63/09, који је био на снази у спорном, утуженом периоду), одређено је да се основна плата запослених код тужене, састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2. Закона). Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. овог Закона, применом на основицу увећава плату за 30 до 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 1.), а уз сагласност Владе, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 2. истог Закона). Правилником о платама запослених у МУП-у, од 26.06.2006. године, одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији (“Сл.гласник РС” 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30 до 50% у односу на плате других државних службеника.

Да ли је плата полицајца који има статус овлашћеног службеног лица увећана за наведени проценат представља фактичко питање, које је потребно утврдити у сваком конкретном случају и то поређењем са платом полицијског службеника истог степена школске спреме који има статус овлашћеног службеног лица. При том, сама садржина одредбе члана 147. Закона, указује да се увећање цени у односу на плате других државних службеника, из чега произлази да приликом утврђивања да ли је тужиоцима већ увећана плата по овом основу, упоредни радник може бити овлашћено службено лице са истим степеном стручне спреме као тужилац које нема нередовности у раду.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право када је околност - да ли је тужиоцима већ признато и утврђено право на увећану зараду по основу прековременог и ноћног рада, као и за рад у дане државних и верских празника, утврђена стављањем у сразмеру додатног коефицијента тужилаца са додатним коефицијентом лица која обавља административне послове.

На овај начин, побијаном одлуком је о основаности тужбеног захтева тужилаца одлучено уз погрешну примену материјалног права, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено, па је Врховни касациони суд, применом члана 416. став 2. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

У поновном поступку другостепени суд ће, у складу са примедбама из овог решења и уз правилну примену материјалног права, донети нову и закониту одлуку.

Председник већа - судија
Миломир Николић, с.р.